

12

Siektjha bharie

kahaanie

12

Siektjha bharie kahaanie

(12 verhaaltjes waar we wat van
kunnen leren)

J.C. Sukdeo-Antoe ie kahaanie kahies

(Naverteld door J.C. Sukdeo-Antoe
in het Sarnami Hindoestani)

Paramaribo, Suriname

Illustraties: Carolyn R. Dyk

Nederlandse vertaling en uitgave: A.L. Bosch

Eerste uitgave: 1984 3C

Tweede uitgave: 1987 3C

Alle rechten voorbehouden

Printed in Suriname

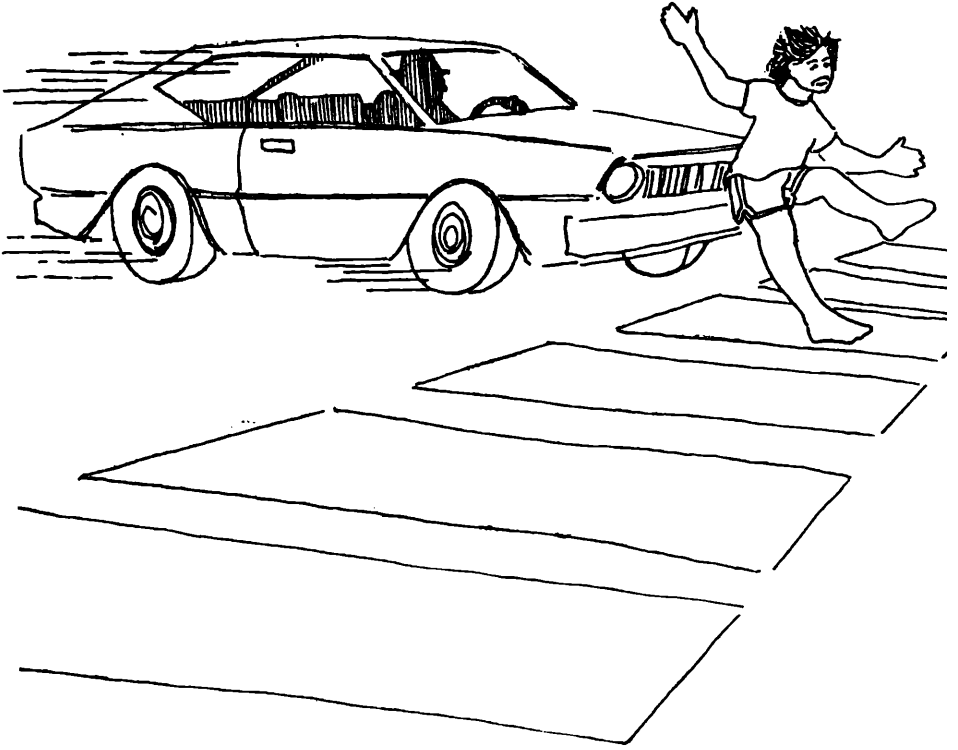
Bhala kaam .

Ekgo aadmie raha. Ie aadmie ke ekgo auto bhie raha. Hardam djab oe daaroe pieje tab oe auto tjalaawe.

Aisne ek dien bhail kie oe phien daaroe pieke aapan auto tjalaawat raha. Oe aisan aapan auto tjalaais kie oe na dekhies kie daam par ekgo larka raha. Tab ie larka ke maar deis auto se. Aur ie larka bhie tjotaaï gail. Tab ekaad dien ke baad ie betjaarie mar gail.

Djab ie aadmie ke djadj ke aage paraï aawe ke, tab djadj ose bole kie: "Toe djaane hai kie tor kasoer se ie larka mar gail?" Tab oe aadmie bolies: "Djie ha, bakie oe dien tjhorke ham aapan auto hardam bahoet atjtjha se tjalaaila. Ham hardam tjaaro kantie taakiela djab hamke tjaahie baawa kie dahiena kantie tjalaawe ke. Ham har baries aapan auto keur karwaaila. Ham kabhie na ekgo rasta me djaaila djaha mienaahie hai. Aur ham hardam laal tjieraag ke aage bhie roek djaaila."

Tab djadj bole: "Atjtjha, ie toke tjaahie kare ke. Bakie hamlog toke hia na bolailie baatie tor

bhala kaam ke dwaara. Tor bhala kaam se tor kharaab kaam na mieth djaai."

Tab aapan kamkartaan se bolies: "Pakar ie aadmie ke aur dher baries khaat djahal me band kar de!"

Bijbel me liekhal hai:

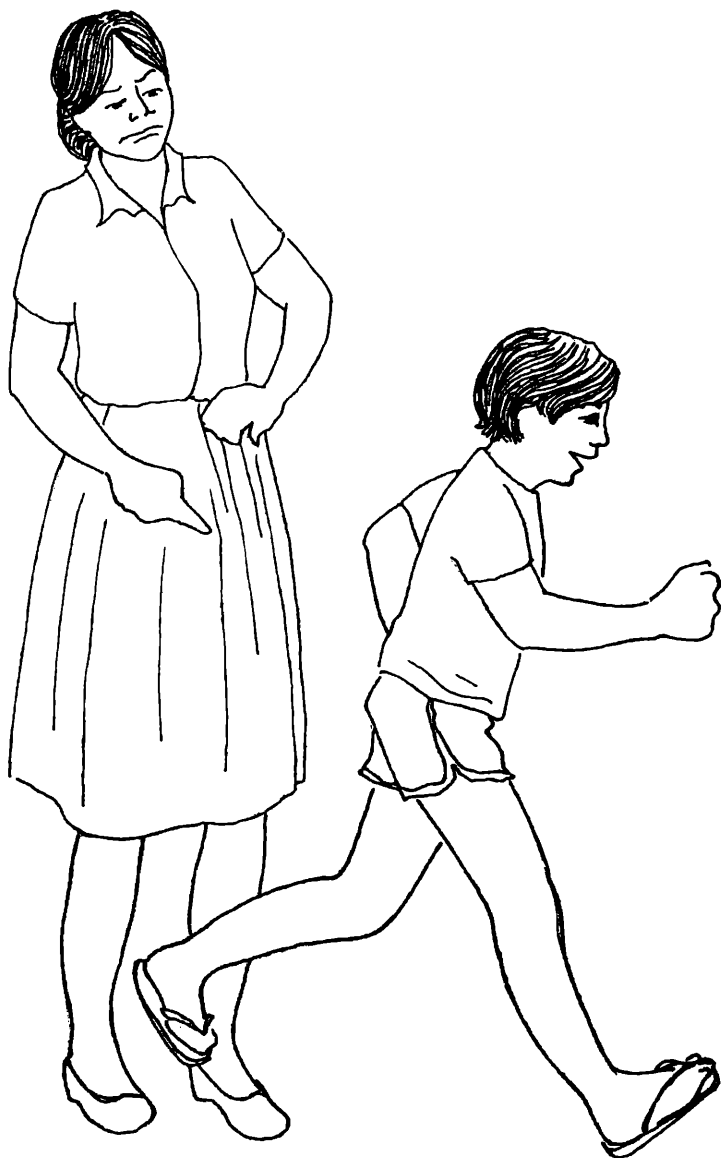
"Parmeswar ke kaanoen hamlogke dekhaawe hai kie hamlog paapie log baatie. Djab koi kaanoen par tjale hai, bakie ek hoekoem na maane hai, tab oe manai kaanoen bhar toer dewe hai."

(Jaakobas 2:9a,10).

Baat soene

Ek dien ekgo maai aapan beta ke bolaaais. Bole: "Beta, aaw soen to." Beta aail. Tab maai bole lagal: "Beta, ham maangiela kie toe ..." Tab beta haalie se bolies: "Ha maai, ham karabe." Tab maai phien se bole: "Beta, bakie toe to na ..." Tab beta haalie se phien bolies: "Ha maai, ham djaaniela. Ham karabe." Tab maai phien se bolies: "Bakie beta, toe hamke to na ..." Tab beta phien se bolies: "Ha, ham djaaniela, ham to hardam kariela djaun tjiedj toe maange hai." Tab oe haalie se dhaurke tjal gail.

Parmeswar ke aage hamlog djaise oe londa baatie. Dher log kabhie na kausies kare hai siekhe ke kie oe ka bolies hai. Tab kaise okar baat soen sake hai? Dje maange hai djaane kie Parmeswar ka bolies hai fensaan logan se, teke tjaahie rodj thora ber ke khaat okar baat parhe ke djaun bijbel me liekhal hai.

Doei paraanie

Ekgo aadmie aur ek aurat raha. Ie doeno doei paraanie raha.

Ek dien aadmie kaam par djaai se pahiele aapan aurat se bolies: "Aadj ham baara badje kaam par se aai djaabe. Toe bhaat banaai rahiehe. Hamke tjaahie khaaike phien sarhe baara badje kaam par djaai ke." Tab aurat bolies: "Atjtjha, toe na dera." Tab aadmie tjal gail.

Tab aurat aapan ghar ke kaam kare lagal. Aisne karat karat ekgo parosien ghoemat ghaamat tjalal aail. Ie doeno apne me baattjiet kare lagal. Iesab aisan batiaat batiaat raha kie na dekhies kie kai badjal hai aur kaun kaam tjaahie kare ke.

Bas aadmie bhie ghare pahoetj gail. Oe bolies kie: "Etna laatie hoi gail aur toe koetjh na karle hai! Bhaat na banal hai, bret bhie na kienaail hai!"

Tab aurat bhie goessaai gail. Bole: "Etna tjhota baat khaat toe etna kaske tjiella hai!" Tab aisne doeno miela apne me djhagara karke iesab dher dien apne apne me na batiaat raha.

Ek rodj oe aurat ke bahien aail. Tab oe aapan bahien se bolies kie: "Hamlog ek bus joeroe karabe, tab hamlog djaabe diehaat me ghoeme. Toke man kare hai djaai ke?" Tab aurat bole hai kie: "Ha, hamke bahoet man kare hai djaai ke." Bole: "Hamaar aadmie aai tab ham ose poetjhabe."

Tab djab okar bahien tjal gail, tab oe aurat bahoet sotjies. Sotje kie: "Ham kaise aapan aadmie se poetjhie? Hamlog to apne me na batiaaila."

Aisne rodj sotj phiekier karat raha. Tab ek dien oe sotjies kie: "Na, ie tjiedj na hoi sake hai. Djab ham aapan aadmie se na maangiela batiaai tab ham kabhie na phien ose poetjh paabe. Hamke tjaahie pahiele ose tjhama maange ke."

Oe raat ke aurat aapan aadmie se bolies kie: "Soen, sab hamaar kasoer raha. Ham aapan kasoer ke tjhama maangiela." Tab aadmie ke goessa phien se pataai gail. Aur oe doeno miela apne me phien atjtjha se rahe lagal. Aur aadmie aurat ke bhie diehaat me djaai deis.

"Parmeswar bolies kie hamlog sab manai logan paapie logan baatie. Aur djab hamlog boliela kie: "Ham paapie na baatie," tab hamlog bhie boliela kie Parmeswar ekgo djhoettha hai. Aur ie rakam dekhaawal djaai kie hamlog Parmeswar ke baat na maaniela.

Larkan logan, hamlog toelogke ie baat liekhiela djaune toelog paap na karihe. Bakie djab hamlog paap kariela, tab hamlogke tjaahie djaane ke kie ekgo Manai hai djaun hamlogke sahaara karke Pieta Parmeswar se batia hai ie paap aur tjhama dewe ke biese me. Aur oe Manai Jiesoe Kriest hai, djaun hardam kare hai djaun thiek hai. Aur ohie aapan djiewan deis djaune Parmeswar hamlogke paap ke tjhama kar sakat raha. Oe ie karies na khaalie hamlogke paap tjhama kare ke, bakie doenia bhar ke manai log ke paap khaatien."
(1 Johanas 1:10, 2:1+2).

Khaalie kamra

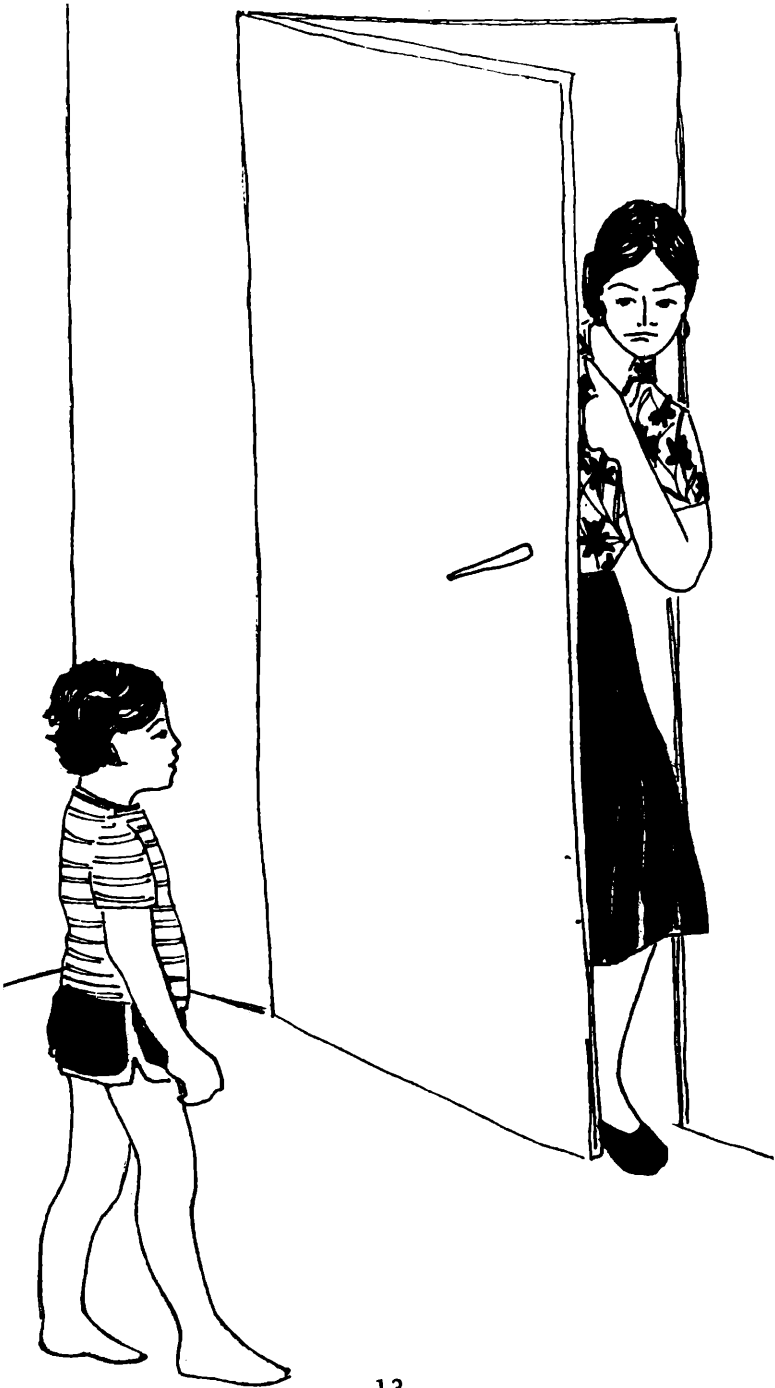
Ekgo maaf raha. Oke ekgo betwa raha, oe tien, tjaar baries ke raha.

Ek dien maaf ke tjaahat raha haalie se kahoe djaai ke, oe phien djoerte lautke aai djaat. Tab maaf aapan beta ke bolaaifs aur oke ekgo khaalie kamra me dharies. Ekko tjiedj na raha oe kamra me. Bole: "Beta, aaw soen. Toe ie kamra me tjoep tjaap baithal rahiehe aur koetjh na tjhoeihe."

Tab thora der ke baad maaf phien lautke aail. Tab bole kie: "Beta, toe bahoet atjtjha larka baate. Toe koetjh na tjhoeile baate."

Bakie ie kamra khaalie raha. Tab ie larka aapan maai ke kaise dekhaai sakat kie oe maange hai baat soene kie na?

Parmeswar dekhe hai kie iensaan logan maange hai okar baat maane kie na. Ohie se oe hamlogke ie doenia me mauka deis hai baat soene ke kie to na baat soene ke. Hamlogke tjaahie tjoene ke kie hamlog ka karab.

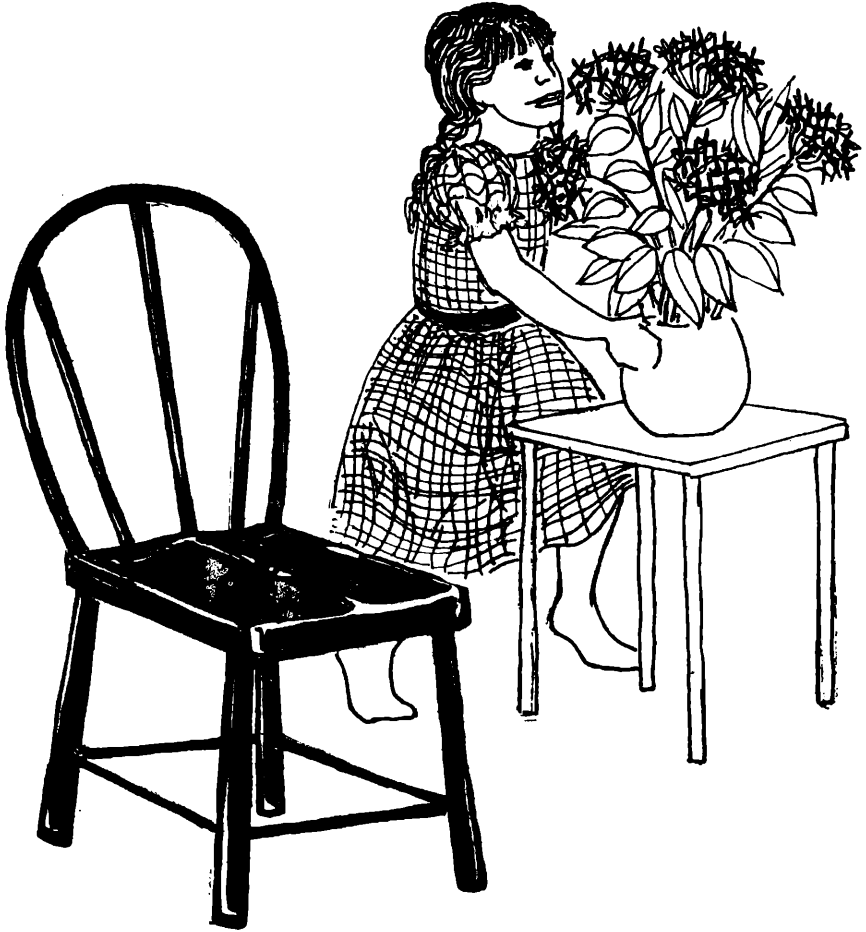
Doei bietia

Ekgo maai raha. Oke doeigo bietia raha. Ie maai rodj ghar se niekarat raha kaam kare khaat.

Aisne oe ghar se niekare se pahiele aapan pahielā bietia se bolies: "Soen, toe ghar bahariehe, bhaat banaihe, bhaata ke tarkaarie banaihe aur daal bhie banaihe." Tab bietia bolies: "Atjtjha maai, ham karabe." Tab maai ekwa bietia se bolies: "Toe dwaar bahariehe, aina safa kariehe, aur sab kapra dhoi dharihe." Tab bietia bhie bolies: "Ha maai, ham sab tjiedj kar debe." Tab maai tjal gail kaam par.

Tab pahielā bietia aapan kaam kare lagal. Bakie ekwa bietia sotjies kie: "Ham ekgo bahoet biesaal tjiedj karabe djaune hamaar maai dekhe kie ham oke bahoet tjaahielā."

Tab thora der me maai phien se kaam par se aai gail. Tab khaaik sab banal raha aur ghar djhaaral raha. Bakie dwaar na djhaaral raha, aina na safa karal raha aur kapra na dhowal raha. Tab doesara bietia dhaurke aapan maai se bole kie: "Maai, dekh!

Ham tor khaat ek koersie ranglie baatie. Ie koersie djaise ekgo nawa koersie hoi gail. Aur dekh, ham tor khaat etna barhia phoel toerlie baatie. Toe na khoesie baate?"

Tab maai bole: "Betie, djab toe hamme tjahiete, tab toe hamaar baat soente aur sab kaam karte djaun ham tose bollie rahielie kare ke."

Tab aise maai bolke kapra dhowe lagal.

Bijbel me liekhal hai:

"Ka, toe sotje hai kie Parmeswar khoesie rahiega djab toe okar khaat poedja aur baldaan kare hai bakie okar baat na maane hai?"

(1 Sjamowel 15:22a)

Djanaawar log katse batj gail

Ekgo bahoet barka djangal raha. Aur ie djangal me dher rakam djanaawar rahat raha. Ie djanaawar log na djaanat raha kie djangal ke aas paas khaalie samoendar raha.

Ek dien thora se djhalaasie me aagie pakar leis. Aur thora se aagie se sab per me aagie lag gail. Aise sab djangal djare lagal. Tab djanaawar log djab dekhies kie djangal djare hai, tab oesab haalie se bhaage lagal. Bakie djab oesab djangal me se niekaral, tab dekhies kie khaalie paanie hai.

Tab oesab apne apne me batiaai lagal. Koi bolies: "Toelogke khjaal hai kie ek aadmie aai gail ekgo barka bot leike? Oe hamlogse bolies hai kie: 'Dje maange hai ie djangal ke khatara me se batje, te hamaar bot me baithke aur hamaar saath tjale.' Oe aadmie abbe talak hia par hai."

Tab ekaadgo djanaawar log bolies: "Na bhaai, hamlog na djaab. Hamlog to djaaniela paure." Tab oelog paure lagal. Bakie oelog na djaanat raha kie samoendar ketna barka hai. Aur oelog paurat paurat thakaai ke maare doebke mar gail.

Aur tjierai logan bhie bolies: "Hamlogke oe aadmie ke paas na djaai ke pare hai. Hamlog to djaaniela oere. Ie aadmie doesar log khaatien aai

gail hai. Hamlog aapan rakam se batj djaab." Tab oesab oere lagal. Bakie oesab na djaanat raha kie samoendar ketna barka hai. Aur oerat oerat bhoekh ke maare ohoesab mar gail.

Ekwa djanaawar log bolies: "Saait barkha barsiega, tab aagie boetaai djaai. Tab hamlog batj djaab." Bakie barkha na barsal, aur sab djanaawar log djaun aise sotjat raha, ohoesab mar gail.

Khaalie djaun djanaawar log ie aadmie me bieswaas karies aur okar paas djaaike okar sahaita maangies, khaalie iesab batj gail.

Hamlog iensaan logan aisne baatie. Hamlog sab koi paapie hai aur Parmeswar ke sadja laaik ke baatie. Ohie se hamlogke tjaahie batj djaai ke okar goessa aur sadja me se aur hamlogke paapie ke djiewan me se. Dher manai log sotje hai kie sab koi aapan aapan rakam se batj sake hai, bakie baat aisan na hai. Khaalie ek rakam hai batj djaai ke, aur ie Parmeswar ke rakam hai.

Bijbel me liekhal hai:

"Pieta Parmeswar manai logan ke ie rakam se pjaar karat raha kie oe aapan ekahie Beta deis hai, djaune dje okre oeppar bieswaas kariega, te na Parmeswar se alge karal djaai, bakie hardam okre sanghe djiejat rahiega." (Johanas 3:16).

Naklie parosien

Ekgo aadmie raha. Oe aapan aurat larkan leike ekgo bahoet bhiettar rasta me diehaat me rahat raha.

Aisne okar ghar me ek dien bahoet doekh oethal. Okar aurat bietj raat me bahoet bemaar par gail. Tab sab se barka larka dhaurke gail aur parosien ke bolaaike laais. Tab parosien aapan gaarie se okar aurat ke legail aspataal. Oe aurat ke aadmie na djaai paais, oke tjhota larkan ke sanghe rahe ke paral. Oe na dekhies kie okar aurat ke ke legail.

Djab saber bhail tab aadmie gail aur naklie parosien djaun ie kaam me ekko haath na lagaais raha, oke dhanbaad karies!

Ekaad dien ke baad oe gail kaam par. Djab oe lautke aail tab dekhies kie okar gotro mooi se khodal hai aur okar kienaare ekdam se safa karal hai. Tab larkan ose bataais kie okar parosien ie kaam karies hai. Tab aadmie phien se gail aur naklie parosien ke dhanbaad deis!

Ek dien oe aadmie aur okar aurat ghare na raha. Tab larkan thora se tieta tel aur kaagadj khodjke aur aagie se khelat raha. Tab thora se tjiengarie oerke balkon par gieral aur balkon djare lagal.

Tab pahela parosien djab dekhies kie ka howe hai,
tab oe dhaurke paanie se aagie boetaais.

Djab maai baap lautke aail tab larkan bataais kie
parosien oesabke ghar batjaaais hai. Tab oe doeno
gail aur naklie parosien ke bahoet dhanbaad karies aur
oke bhie ekgo taufa deis!

Satja Parmeswar aapan poestak me liekhwaais raha:
"Ham Jaweh baatie, ie hamaar naam hai. Aur Ham na
maangiela kie koi hamke tjhorke doesar log ke aadar
karie, kie to bhagwaan ke moertie ke goen gaai."
(Jesaaja 42:8)

Kasoer ke khiessa

Ekgo bahoet badmaas londa raha. Oke khoeb atjtjha lagat raha badmaasie kare ke.

Ek rodj oe aapan sab sanghatian se bolies kie: "Tjalie voetbal khele." Tab okar sanghatian okar sanghe tjalal. Tab oe londa bole kie: "Tjalie doekaan ke aage khele." Bakie okar sanghatian bolies kie: "Na, doekaan ke aina phoet sake hai. Tjalie doekaan ke bagale me khele." Tab iesab gail doekaan ke bagale me voetbal khele.

Aur aisne khelat khelat bal ekdam doekaan ke aage pahoetj gail. Tab ie badmaas londa dhaurke gail bal laawe, aur maangat raha bal laat maarke doesar london lage pahoetjaawe. Tab okar sanghatian haalie se tjiellaais, bole kie: "Na kar! Batjaaie rahiehe doekaan ke aina se!" Bakie oe londa baat na soenies. Oe bal etna kaske maaries kie bal doekaan ke aina me lagal aur sab bartan bhie phoet gail djaun hoewa dekhaawal raha! Tab sanghatian ie dekhke dhaurke bhaag gail. Aur ie badmaas londa bhie bhaag gail. Tab gail ghare, maai baap se koetjh na bolies.

Ekaad rodj biet gail aur ekko orahana na aail. Oe aisahie ek dien sahar me ghoemat raha. Tab okar

paas ekgo naudjawaan aail. Oe ose bole: "Bhaai, toe djaane hai kie toke hamaar baap ke paas ekgo bahoet barka kardja hai?" Tab oe londa tjauk gail. Tab oe naudjawaan ose bole kie: "Toe na dera. Ham sab kasoer aapan oeppar leike aur sab paisa bhar tjoekalie hai." Tab ie londa sotjies kie: "Ie baat kaise hoi sake hai kie etna barka kasoer ie aadmie aapan oeppar leike aur djaun hamaar kasoer raha sab bhar tjoekal hai?" Tab naudjawaan ie baat bhie bolies kie: "Djab toe maange hai hamaar baap se ek howe tab toke tjaahie okre paas djaaike ose aapan paap ke tjhama maange ke." Tab oe tjal gail.

Oe londa sotjte raha, tab apne man me bolies kie: "Saaít hoi sake hai kie ham doekandaar khaat okar doekaan ke aina aur dwaar safa kar deb, tab hamaar kardja sab don hoi djaai." Aur oe aisahie rodj rodj djaaike tjoeppe se doekandaar khaat kaam karat raha.

Tab ek dien naudjawaan phien oke bhetaail. Bole: "Soen, bhaai. Aise kaam kare se to karedja kabhie na bharaai. Atjtjha hai kie toe kaam om kare hai, bakie ham tor kasoer khaat paisa bhar tjoekalie hai. Toke tjaahie ie bieswaas kare ke aur hamaar baap se aapan paap ke tjhama maange ke."

Tab oe londa ie baat ke bahoet sotj karies. Aur ant me sotjies: "Ham bahoet ghamand baatie. Ham sotjat rahielie kie ham aapan rakam se aapan kasoer niekaar sakab aur ham na maanglie djaai tjhama maange."

Tab oe gail doekandaar ke paas. Ie ekgo tjhota tjiedj na raha, bakie tabbo oe gail. Bolies: "Baaba djie, hamke bahoet sotj hai, aur hamke bahoet doekh hai djaun kasoer ham karlie baatie aur ham phien se tore lage na ailie. Aadj ham bahoet sotjlie hai. Aur tor beta bhie hamse bataais hai kie oe hamaar khaat sab paisa bhar tjoekal hai. Sab djaun kardja raha, bartan ke, aina ke, sab bhar tjoekal hai. Toe hamaar paap tjhama kar sake hai?" Tab oe boerhwa bole kie: "Ha, beta. Ham toke bahoet rodj agoriela. Ham dekhiela kie toe satje pasta hai. Ham bahoet maangiela tor paap tjhama dewe. Tor sab paap mieth gail hai aur ab tor diel ekdam safa hoi gail hai."

Aur oe bhie bolies: "Djab toke koetjh khoesiaalie ke baat nahie to doekh ke baat rahie, tab toe hardam hamaar paas aai sakiehe. Ham tor sab doekh aur khoesiaalie me bhaag lebe aur toke dher tjiedj siekhaabe." Oe bolies: "Aadj hamaar ghare nauta hai. Toe aihe hamaar ghare nauta kare?"

Bijbel me liekhal hai:

"Prabhoe Jiesoe Kriest apne ke baldaan deis raha ham paapie log ke khaatien, djaune oe hamlogke ie djoeg ke kharaab nem se niekaar sakat. Oe oise karies djaise hamlogke Pieta Parmeswar maangat raha, djaun ke aadar karal djaai hardam ke lieje! Aamien."
(Galaatsia 1:4,5).

Beta aai gail

Ekgo bahoet dhanie aadmie raha. Oke barka ghar dwaar raha.

Ek dien oke tjaahat raha koetjh dien doesar des djaai ke. Tab oe aapan sab ghar dwaar aapan sanghatian ke haath me saupke aur aapan aurat larkan ke saath tjal gail.

Dher dien ke baad sanghatian apne me batiaai lagal. Ekgo bole: "Saait atjtjha rahat djab hamlog okar gharwa rang deitie." Tab ekwa bole: "Na maan, bestar kie hamlog okar ghar khoeb thiek se dhoi deitie." Tab ekwa bole: "Na, saait hamlogke tjaahie okar sab tjiedj tjhor dewe ke djab talak oe phien lautke aai."

Aisne iesab hardam baattjiet karat raha. Bokie oesab na djaanat raha kie oe aadmie kaun tjiedj maange hai. Oesab bhoelaai gail raha kie oe ka bolies raha.

Aur ek dien oesab rasta par thara hoike phien se ie tjiedj ke biese me baattjiet karat raha. Tab ek sanghatia bole: "Dekh! Dekh ke aawe hai! Oe

aadmie ke beta aawe hai!" Tab oesab bahoet khoesie bhail. Oesab gail oe betwa ke paas aur ose baattjiet bhail. Aur oe betwa oesabse phor phorke bataais kie okar baap ka maange hai aur ka bolies hai.

Pieta Parmeswar Jiesoe Kriest ke biese me bolies: "Ie hamaar pjaara Beta hai djaun me Ham parsand hai. Okar baat soen." (Mateas 17:5).

Be-bieswaasie ke bharaita

Ekgo aadmie raha. Ie aadmie ke ekaad ghar raha aur ie sab ghar bhaara karat raha. Oe bharaita se bolies raha kie oesabke tjaahie okar bhaara okar naam par bank par dhare ke. Sab aadmie ie tjiedj karat raha.

Tab ek dien eman me se ek aadmie hoewa se tjal gail, aur ek nawa aadmie aail ghar me rahe. Tab aadmie ose aapan ghar ke biese me baattjiet karies, bakie oe bhoelaai gail ose bole ke kie oke tjaahie okar bhaara bank par dhare ke. Tab oe aapan bietia ke pathaais ose bole ke.

Tab djab ekaad dien bhail, tab bharaita aail, bolies kie: "Dekh, ham tor bhaara leilie baatie." Tab oe aadmie ose bolies kie: "Ham to aapan bietia ke pathailie rahielie bole ke kie toke na tjaahie hamaar lage laawe ke, bakie bank par dhare ke." Tab ab oe bharaita bolies kie: "Sab larkie aai sakat raha aur bolat kie: 'Ham ghar waala ke bietia baatie.' Ham kaise djaan sakiela kie oe tor bietia hai?"

Tab oe aadmie bolies kie: "Atjtjha, djab toe hamaar bietia me na bieswaas kare hai tab toe hamme bhie na bieswaas kare hai." Oe bolies: "Bestar kie toe ekgo doesar ghar khodj leihe."

Bijbel me liekhal hai:

"Dje bole hai kie: 'Ham na bieswaas kariela kie Jiesoe Parmeswar ke Beta hai,' te Pieta Parmeswar me bhie na bieswaas kare hai. Bakie dje bole hai kie: 'Ham bieswaas kariela kie oe Parmeswar ke Beta hai,' te Pieta Parmeswar se ek man hai." (1 Johanas 2:23)

Betwa ke naam se

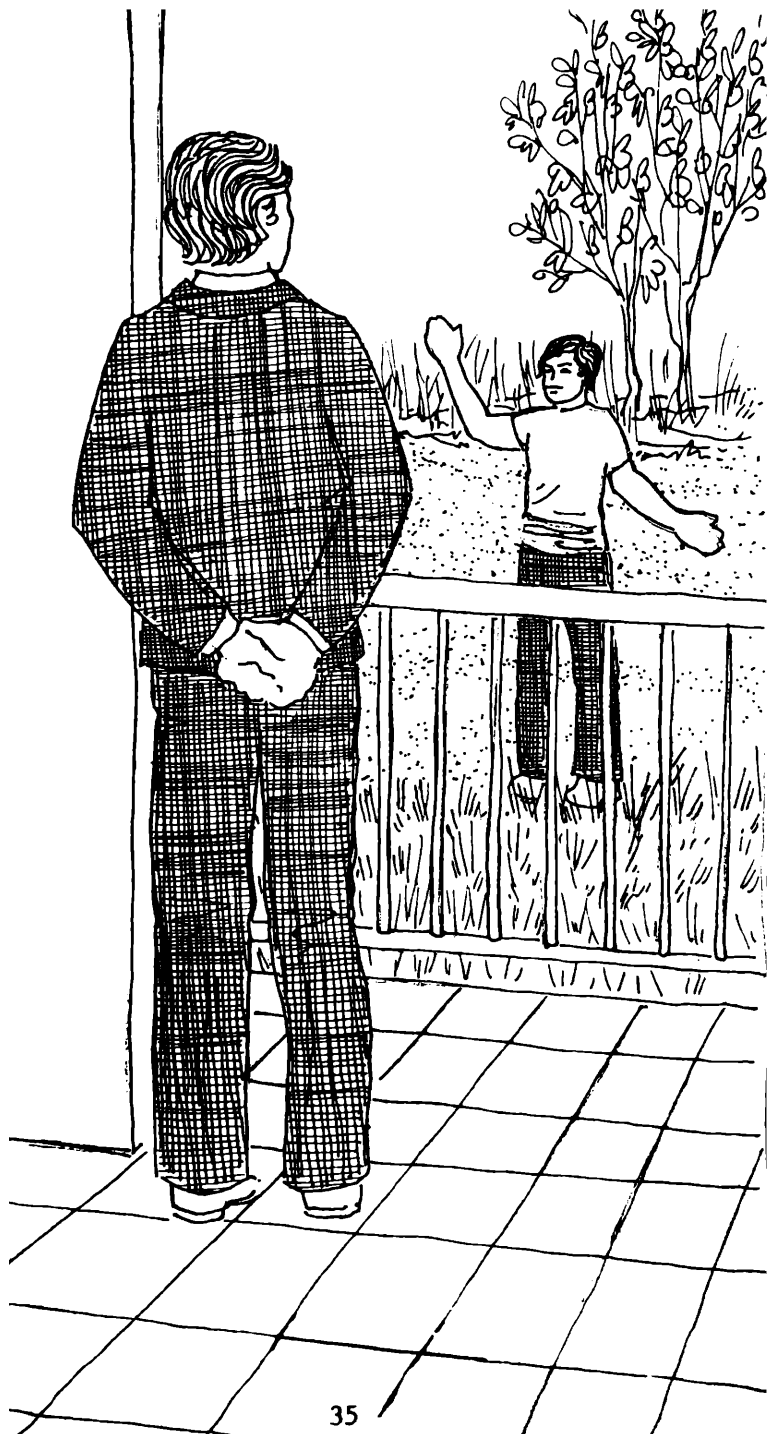
Ekgo baap aur betwa raha. Ie doeno miela ek ghar me rahat raha aur apne me bahoet pjaar karat raha.

Ek dien ie betwa ke tjaahat raha doer des me djaai parhe ke. Tab oe aapan baap ke tjhorke aur tjal gail. Baap akel batjal aur ghar me akel rodj rodj rahat raha. Oe bahoet aapan beta ke sotjat raha.

Aisne ek dien baap bhiettar baithal raha, tab soenies koi oke bolaawe hai. Djab oe niekral tab oe dekhies ek naudjawaan ghar ke aage khara hai aur ose poetjhe kie: "Baap djie, ham tor ghar me rahie sakiela? Hamke ghar na hai. Saait toe hamre khaat koetjh kapra opra bhie kien sakiehe. Aur saait toe hamme koetjh parhe liekhe bhie siekhaai sakiehe."

Tab oe boerhwa bole: "Toe hamaar larka na baate. Ham kaise toke ie tjiedj dei sakiela? Toke to hak na hai kie ham toke sewa karab. Ham toke to na djaaniela."

Tab oe londa bolies: "Djie ha, baap, ham djaaniela kie hamke ekko hak na hai. Bakie ham ailie baatie tor betwa ke naam se. Hamlog doeno miela sanghatia baatie. Ohie hamke pathaais hai. Tor betwa

hamse bolies: "Dja hamaar baap lage, aur djab toe koetjh ose hamaar naam se mangiehe, tab oe toke deiga."

Tab boerhwa bole: "Atjtjha, toe aaw bhiettar. Toe hia rahie sake hai, aur djaun tjiedj toe mangiehe ham toke debe."

Jiesoe aapan tjela logan se bolies:

"Ham toelogse satje ke boliela kie djab toelog praatna karke Pieta Parmeswar se koetjh mangiehe hamaar naam se, tab oe toelogke deiga. Toelog kabhie na aisan karle. Ab se ose hamaar naam se poetjh le, tab toelogke mieliaga, djaune toelogke diel khoesiaalie se bhar djaai."

(Johanas 16:23,24)

Tjaar rakam manai

Ekgo rasta raha. Ie rasta me dher ghar raha. Aur ie rasta ke aadmie bahoet khoesiaalie se hoewa rahat raha.

Ek dien larkan mielke balaai djaraawat raha, tab ekgo ghar me aagie pakar leis. Tab hawwa se doesar ghar me bhie aagie pakare lagal. Tab aadmie log dhaurke gail haalie se taar kare. Bakie djab lek brandweer pahoetjat tjaar ghar ekdam se djarke koila hoi gail. Tab brandweer aaike aagie ke boetaail. Aisne auro ghar aagie se batj gail. Tab ie tjaar ghar ke manai logan apne apne palwaar me gail aur hoewa rahat raha.

Ohie tem me ekgo aadmie raha ekgo doer des me. Ie aadmie bahoet dhanie raha. Aur oe bahoet atjtjhe aadmie bhie raha. Djab oe koerantie me parhies kie ka bhail hai tab oke bahoet daaja lagal. Tab oe liekhke oesab ek ekgo tjiethie pathaais aur oman ek ekgo cheque dharies. Tab sab tjaaro palwaar ek ekgo tjiethie aur cheque paais.

Djab pahela manai oe tjiethie dekhies, tab oe bolies kie: "Koi hamse khelwaar kare hai. Ham oe doer des me ke koi ke na djaaniela. Ie tjiethie hamaar khaat na hai." Aur oke biege deis.

Aur doesara aadmie aapan tjiethie kholke parhies, tab bolies: "Oe aadmie ekgo bahoet atjtjha manai hai. Bakie oe ie des ke na hai, aur hamre djaan me ie cheque se ham hia par paisa na paai sakab." Aur sab tjiedj phaar dhaaries.

Tiesra aadmie parhies aur oe cheque aapan aurat ke dekhaais. Bolies: "Ie hamme bahoet atjtjha lage hai. Oe bahoet barhia se liekhies hai. Oe satje ke ekgo atjtjha manai hai." Tab oe aapan tjiethie aur cheque khoeb thiek se loekwaais, bakie kabhie na gail ie paisa niekaare.

Tjautha aadmie ke bieswaas bhail kie koi oke maange hai madat kare. Aur cheque leike paisa niekaarke bahoet soendar ghar banwaais. Tab oe aadmie ke bhie ekgo tjiethie liekhies. Bolies: "Ham tor tjiethie pailie baatie aur ham toke bahoet dhanbaad deila. Ham ekgo barhia ghar banwailie hai." Aisahie oe bahoet khoesiaalie se aapan nawa ghar me rahat raha. Aur ie djaun dhanie aadmie

doer des me rahat raha, ie doeno apne me tjiethie liekhte bahoet barka sanghatia hoi gail.

Thora dien ke baad ie des djaha tjaaro ghar koila hoi gail raha, hoewa bahoet kharaab hoi gail. Tab oe dhanie aadmie aapan sanghatia ke liekhies kie:

"Toelog ghar bhar aaw hamaar ghar me rahoe. Ie des aur ie ghar bahoet barhia hai. Rasta ekdam sona ke hai, aur ghar aur sab tjiedj sona aur aina ke hai."

Tab ie sab tjiedj parhke oe palwaar gail ie sanghatia ke paas. Aur hoewa par oelog bahoet soekh se aur khoesiaalie se rahat raha.

Aisne djaise iesab tjaaro sotjat raha, oisne doenia par manai logan bhie sotje hai. Dekh djaise ie pahiel a palwaar. Oesab djaane hai kie Parmeswar aapan baat hamlogke deis hai, bakie na maange hai parhe.

Aur doesara rakam manai logan, oesab Parmeswar ke baat soenke bole hai: "Ie baat atjtjha hai, bakie doesar log ke khaat hai. Hamlog aapan dharam maaniela."

Tiesra rakam manai logan bole hai: "Ha, Parmeswar ke baat bahoet soendar hai, hamme bahoet atjtjha lage hai." Bakie oesab okar baat na maane hai aur Parmeswar ke aapan diel me na raadj tjalaawen dewe hai. Oeloyke djiewan me koetjh na badale hai.

Khaalie djaun ie tjautha palwaar ghat manai logar hai, djaun aapan tjaal tjalan se dekha hai kie oeloc Parmeswar ke bieswaas kare hai aur okar baat soene hai, oelogyke djiewan me soekh aur sjaantie rahe hai, tjaathe djaun haalat me. Aur ohiesab hardam ke khaatien biesaal swarag me Parmeswar ke sanghe khoesiaalie manaaiga.

Goede werken

Er was eens een man die een auto had. Dikwijls reed hij als hij gedronken had.

Zo zat hij op een dag weer achter het stuur nadat hij een paar glazen op had. Hij zag het kind niet op tijd dat op de weg liep en voor hij het wist was het ongeluk gebeurd. Enkele dagen later overleed het kind aan zijn verwondingen.

Toen de man voor de rechter moest verschijnen, vroeg deze hem: "Beseft u wel dat dit kind door uw schuld is overleden?" De man antwoordde: "Ja, dat is zo. Maar op die ene keer na rijd ik toch altijd heel goed. Als ik afsla kijk ik eerst naar alle kanten, ik laat elk jaar m'n auto keuren, ik rijd nooit een straat in die voor het verkeer verboden is en ik stop voor elk rood stoplicht."

Daarop zei de rechter: "Dat kan wel waar zijn, maar we hebben u hier niet laten komen om wat u goed gedaan hebt, maar om wat u verkeerd gedaan hebt. Uw goede daden kunnen de verkeerde niet ongedaan maken."

Tegen zijn ondergeschikten zei hij: "Neem deze man mee en sluit hem voor lange tijd op in de gevangenis."

Er staat in de bijbel:

"De wet van God laat ons zien dat we zondaars zijn. Als iemand de wet houdt maar één gebod overtreedt, heeft hij de hele wet gebroken."
(Naar Jakobus 2:9b,10).

Een echtpaar

Er waren eens een man en een vrouw. Op een dag zei de man tegen zijn vrouw voor hij naar zijn werk ging: "Vandaag kom ik om twaalf uur thuis, zorg dus dat het eten klaar is. Ik moet om half één weer aan het werk." "Goed," zei z'n vrouw, "dat zal ik doen." De man vertrok.

De vrouw begon met haar huishoudelijk werk. Terwijl ze zo bezig was, kwam er een buurvrouw om een praatje te maken. De twee raakten in gesprek en ze waren zó aan het praten dat ze niet merkten hoe laat het was en vergaten wat er nog allemaal gebeuren moest.

Toen kwam de man thuis. Hij werd boos en zei: "Het is al zo laat en jij hebt niets uitgevoerd. Het eten is niet klaar en je hebt ook geen brood gekocht!" Daarop werd de vrouw ook boos. Ze antwoordde: "Om zo'n kleinigheid sta je daar te schreeuwen!" Zo begon de ruzie en lange tijd spraken die twee niet tegen elkaar.

Op een dag kwam het zusje van de vrouw. Ze zei: "We willen een bus huren en een uitstapje naar het distrikt maken. Heb je zin om mee te gaan?" "O, ja," antwoordde haar zuster, dat lijkt me erg leuk. Als m'n man thuis komt zal ik hem vragen of hij het goed vindt."

Toen haar zusje weg was dacht ze bij zichzelf: "Hoe moet ik dat aan m'n man vragen? We praten immers niet tegen elkaar?" Daar piekerde ze dagen lang over en tenslotte wist ze dat dit zo niet verder kon gaan. Ze dacht: "Als ik niet tegen m'n man wil spreken, kan ik hem nooit meer iets vragen. Ik moet hem eerst om vergeving vragen."

Die avond zei de vrouw tegen haar man: "Luister eens, het was allemaal mijn schuld. Ik vraag je om vergeving." Toen was haar man ook niet boos meer en

die twee werden weer goed op elkaar. En de man vond het goed dat z'n vrouw meeinging naar het distrikt.

In de bijbel staat:

"God heeft gezegd dat alle mensen zondaren zijn. En als wij zeggen 'Ik ben geen zondaar', dan zeggen we ook dat God een leugenaar is. En daarmee laten we meteen zien dat we hem ongehoorzaam zijn. ... Maar als wij zondigen dan is het goed om te beseffen dat er een Mens is die ons helpen wil en met God de Vader spreekt over die zonde en de vergeving daarvan. Die Mens is Jezus Christus, die alleen het goede doet. Hij is het die zijn leven gegeven heeft zodat God onze zonden kon vergeven. Hij deed dat niet alleen voor onze zonde, maar voor die van alle mensen op de wereld."

(Naar 1 Johannes 1:10, 2:1,2).

Gehoorzamen

Eens riep een moeder haar zoon: "kom even hier!"

De jongen kwam. Ze begon te zeggen: "Jongen, ik wil dat je ..." De jongen antwoordde snel: "Ja moeder, ik zal het doen hoor!" De moeder zei weer: "Maar je weet toch niet ..." Meteen kwam de jongen er weer tussen: "Ja moeder, ik weet het, hoor. Ik zal het doen." De moeder begon opnieuw: "Jongen, je hebt me niet eens ..." "Ja, ik weet het al," zei de jongen. "Ik doe immers altijd wat u zegt." Daarop holde hij met grote sprongen weg.

Wij zijn in Gods ogen vaak net als die jongen. Velen nemen nooit de moeite om uit te vinden wat Hij gezegd heeft. Hoe kunnen we hem dan gehoorzamen? Wie weten wil wat God tot de mensen gesproken heeft moet dagelijks tijd nemen om te lezen wat er in de

bijbel geschreven staat. Er staat onder meer in:
"Elk woord dat in Gods boek staat heeft Hij zelf
laten opschrijven. En die woorden dienen om ons te
onderwijzen, te vermanen en ons zo op te voeden als
Hij het graag wil."
(Naar 2 Timotheus 3:16)

De lege kamer

Er was eens een moeder die een zoontje had van
een jaar of drie, vier.

Op een dag moest ze vlug even ergens heen, maar
ze zou zo terugkomen. Ze riep haar zoontje en zett
hem in een kamer waar helemaal niets in stond. Ze
zei: "Nu moet jij hier even blijven en je mag
nergens aankomen." Daarna ging ze snel weg.

Toen ze even later terugkwam, zei ze: "Je bent
lief geweest, hoor, je bent nergens aangekomen."

Maar die kamer was helemaal leeg. Hoe had dat
jongetje kunnen laten zien of hij wilde gehoorzamen
of niet?

God wilde zien of de mensen hem zouden
gehoorzamen of niet. Daarom heeft Hij ons in deze
wereld de gelegenheid gegeven om te doen wat Hij
zegt of juist niet. Wij moeten zelf kiezen wat we
doen.

Twee dochters

Een moeder had twee dochters. Elke morgen ging ze naar haar werk.

Op een dag zei ze, voor ze vertrok, tegen haar ene dochter: "Luister, je moet het huis vegen, rijst koken, boulanger klaarmaken en ook daal." De dochter antwoordde: "Goed moeder, dat zal ik doen." Tegen haar andere dochter zei ze: "En jij moet het erf aanharken, de ramen zemen en alle kleren wassen." Deze dochter zei ook: "Ja moeder, ik zal het allemaal doen." Daarop ging de moeder naar haar werk.

De ene dochter ging aan haar werk. Maar de andere dacht: "Ik ga iets geweldigs doen zodat mijn moeder zien kan dat ik veel van haar houd."

Enige tijd later kwam de moeder terug van haar werk. Het eten was klaar en het huis was geveegd. Maar het erf was niet geharkt, de kleren waren niet gewassen en de ramen niet gezeemd. De tweede dochter kwam aangehold en zei: "Kijk moeder! Ik heb een stoel voor u geverfd. Hij ziet er weer als nieuw uit. En kijk eens wat een mooie bloemen ik voor u geplukt heb. Bent u nu niet blij?" Maar de moeder antwoordde: "Kind, als je werkelijk van me hield dan zou je gehoorzaamd hebben en het werk gedaan hebben dat ik je gezegd heb te doen."

Nadat ze dit gezegd had ging ze de kleren wassen.

Er staat in de bijbel:

"Denk je soms dat God blij is met je offer en je slachtoffer als je hem niet gehoorzaamt?"

(Naar 1 Samuel 15:22a)

Hoe de dieren gered werden

Er was ergens een groot oerwoud waarin allerlei dieren huisden. Wat die dieren niet wisten was dat er rondom dat woud alleen maar zee was.

Eens ontstond er brand in een paar struiken. Even later sprong het vuur over naar enkele bomen, en zo raakte het hele bos in brand. Toen de dieren de brand zagen gingen ze op de vlucht. Maar toen ze aan de rand van het oerwoud kwamen, zagen ze het water voor zich.

Ze bespraken de situatie met elkaar. Iemand zei: "Weten jullie nog dat er eens een man met een boot kwam? Hij zei toen tegen ons: 'Wie uit de gevaren van dit bos gered wil worden, mag met mij mee in de boot.' Die man is hier nog steeds."

Maar een paar dieren antwoordden: "Nee hoor, dat doen we niet. Wij kunnen zwemmen." En ze gingen zwemmen. Maar ze wisten niet hoe groot de zee was. Ze zwonnen en zwommen, en tenslotte werden ze zo moe dat ze verdronken.

En de vogels zeiden ook: "Wij gaan niet met die man mee. Wij kunnen immers vliegen. Hij is voor de andere dieren gekomen. Wij redden onszelf wel." Maar ze wisten ook niet hoe groot de oceaan is. Ze vlogen en vlogen, en tenslotte gingen ze dood van de honger.

Een paar andere dieren zeiden: "Misschien gaat het wel regenen, dan gaat het vuur uit. Dan zijn we gered." Maar het ging niet regenen. En de dieren die zo spraken, stierven door het vuur.

Alleen de dieren die geloofden dat die man hen helpen kon en die naar hem toegingen, werden gered.

Wij mensen zijn net zo als die dieren. We zijn allemaal zondaars en hebben de straf van God verdiend. Daarom moeten we gered worden uit zijn toorn en de straf, en ook uit ons zondige leven.

Velen denken dat ze op hun eigen manier daaruit gered kunnen worden, maar dat is niet zo. Er is maar één manier om gered te worden en dat is Gods manier.

In de bijbel staat:

"God de Vader heeft de mensen zo lief gehad dat Hij zijn enige Zoon gegeven heeft, opdat wie in hem gelooft, niet van God gescheiden zal worden, maar altijd met hem zal leven."

(Naar Johannes 3:16)

De verkeerde buurman

Er was eens een man die met zijn vrouw en kinderen ver weg in het distrikt woonde.

Eens deden er zich problemen voor in zijn gezin. Midden in de nacht werd zijn vrouw ernstig ziek. Het oudste kind holde weg en haalde iemand uit de buurt. Deze bracht de vrouw met zijn auto naar het ziekenhuis. Haar man kon niet mee, hij moest thuis bij de kleine kinderen blijven. Hij zag niet eens wie zijn vrouw wegbracht.

De volgende morgen ging hij naar een andere buurman die niets met het geval te maken had gehad, en bedankte hem!

Enige tijd later ging hij eens naar zijn werk en toen hij terugkwam, zag hij dat zijn trend netjes uitgegraven was en de kant helemaal schoongemaakt was. De kinderen vertelde hem dat de buurman dat gedaan had. Daarop ging hij weer naar de verkeerd buurman om te bedanken!

Eens waren die man en z'n vrouw van huis gegaan. Tijdens hun afwezigheid namen de kinderen wat petroleum en papier en maakten een vuurtje. Enkele vonken vlogen omhoog en kwamen op het balkon terecht, dat begon te branden. Toen de ene buurman zag wat er aan de hand was, kwam hij aangehold en

bluste het vuur met water.

Later kwamen de ouders thuis en de kinderen vertelden dat de buurman hun huis gered had. Daarop gingen de ouders naar de verkeerde buurman om hem te bedanken en ze gaven hem nog een kado ook!

De ware God heeft in zijn boek laten schrijven:
"Ik ben Jaweh, dat is mijn naam. En Ik wil niet dat men een ander eert, of dat men godenbeelden roemt."
(Naar Jesaja 42:8)

De afbetaalde schuld

Er was eens een hele ondeugende jongen. Hij deed niets liever dan streken uithalen.

Op een dag zei hij tegen zijn vrienden: "Laten we gaan voetballen." Z'n vrienden gingen met hem mee. Hij stelde voor: "Laten we voor de winkel gaan spelen." Maar z'n vrienden zeiden: "Nee, dan gaat de winkelruit er misschien aan. Laten we naast de winkel gaan." Daar gingen ze toen voetballen.

Terwijl ze aan het spelen waren kwam de bal een keer helemaal voor de winkel rollen. De ondeugende jongen holde erachteraan en wilde hem vandaaruit terugschoppen naar de andere jongens. Z'n vrienden riepen: "Niet doen! Kijk uit voor de winkelruit!" Maar de jongen luisterde niet. Hij gaf een hele harde schop zodat de bal de winkelruit vernielde en ook nog veel serviesgoed dat daar uitgestald was. De vrienden zagen wat er gebeurde en sloegen op de vlucht. Ook de jongen maakte dat hij weg kwam. Hij ging naar huis en zei er niets over tegen z'n ouders.

Er gingen enkele dagen voorbij, maar er werd geen klacht tegen hem ingediend. Hij liep eens in de stad toen er een jongeman op hem af kwam. Deze zei: "Zeg, weet jij wel dat je een hele grote schuld bij

mijn vader hebt?" De jongen schrok. Maar de jongeman zei: "Je hoeft niet bang te zijn. Ik heb die schuld op me genomen en al het geld al betaald." De jongen dacht: "Hoe kan dat nu? Heeft deze man echt zo'n grote schuld op zich genomen en alles betaald wat ik had moeten betalen?" De jongeman ging verder: "Als je het weer goed wilt maken met mijn vader, dan moet je naar hem toe gaan en vergeving vragen." Daarop ging hij weg.

De jongen dacht: "Hoe kan dit nu toch?" Hij dacht er veel over na en zei tenslotte tegen zichzelf: "Misschien kan ik mijn schuld aflossen door de ruiten schoon te maken en het erf netjes te houden voor die winkelier." Zo begon hij dagelijks ongemerkt dit werk te doen.

Op een dag kwam hij weer die jongeman tegen. Deze zei: "Luister eens, door zo te werken kan je nooit je schuld aflossen. Het is natuurlijk wel goed dat je je best doet enzo, maar ik heb alles al betaald om jouw schuld af te lossen. Jij moet dit geloven en mijn vader om vergeving gaan vragen."

De jongen dacht weer veel na over deze woorden. Tenslotte kwam hij tot de konklusie dat hij toch wel erg trots was als hij geen vergeving wilde vragen.

Dus ging hij naar de winkelier. Dat was geen gemakkelijk besluit, maar hij deed het toch. Hij zei tegen hem: "Meneer, ik heb een groot probleem en ik heb veel verdriet van het verkeerde dat ik gedaan heb, en ik ben er niet meteen mee naar u gekomen. Vandaag heb ik er echt over nagedacht. Uw zoon heeft me ook verteld dat hij alles al voor me betaald heeft. Mijn hele schuld voor het serviesgoed en voor de winkelruit, alles is al betaald. Kunt u mij vergeven?" De oude man antwoordde: "Ja jongen, ik heb al lang op je gewacht. Ik zie dat je werkelijk spijt hebt. Ik wil het je graag vergeven. Het is nu allemaal weg en je geweten is weer helemaal schoon."

Hij vervolgde: "Als je nu eens blij bent over iets, of je hebt het ergens moeilijk mee, dan mag je altijd bij me komen. Ik leef mee met al je verdriet en je vreugde en ik zal je veel leren. Vanavond is er een feest in mijn huis. Kom je ook?"

Er staat in de bijbel:

"De Here Jezus Christus heeft zichzelf ten offer gegeven voor ons zondaren, opdat Hij ons uit deze slechte wereld kon bevrijden. Hij deed hiermee de wil van God de Vader, die eeuwig geëerd zal worden. Amen!"

(Naar Galaten 1:4,5)

De zoon kwam eraan

Er was eens een hele rijke man. Hij had een groot huis en erf.

Eens moest hij voor onbepaalde tijd naar het buitenland. Hij liet zijn huis en erf over aan de zorg van zijn vrienden en vertrok met zijn vrouw en kinderen.

Geruime tijd later begonnen de vrienden onderling te overleggen. Een zei: "Misschien zou het goed zijn als we dat huis zouden verven." Een ander zei: "Welnee man, het zou beter zijn als we het eens goed schoonmaakten." Een derde zei: "Misschien moeten we er helemaal niets aan doen totdat hij terug komt."

Zo bleven ze een hele poos praten, maar ze wisten niet wat die man nu eigenlijk wilde. Ze waren vergeten wat hij gezegd had.

Op een dag stonden ze weer op straat erover te overleggen. Toen merkte één van hen op: "Kijk! Kijk eens wie daar komt! Daar komt z'n zoon aan!" Daar waren ze blij om. Ze gingen naar de zoon en begonnen met hem te overleggen. En de zoon vertelde

hun precies wat zijn vader wilde en wat hij gezegd had.

God de Vader heeft over Jezus Christus gezegd: "Dit is mijn geliefde Zoon in wie Ik mijn welbehagen heb. Gehoorzaamt hem."
(Naar Mattheus 17:5)

De ongelovige huurder

Er was eens een man die enkele huizen bezat en deze verhuurde. Hij had tegen de huurders gezegd dat ze de huur op zijn bankrekening moesten storten en dat deden ze dus.

Op een dag verhuisde één van hen en er kwam een nieuwe huurder in zijn plaats. De eigenaar sprak alles af met deze man over het huis, maar hij vergat hem te zeggen dat hij de huur op zijn bankrekening moest storten. Daarom stuurde hij zijn dochter om dat nog even te zeggen.

Enkele dagen later kwam de nieuwe huurder en zei: "Kijk, hier is de huur." De eigenaar antwoordde: "IK heb mijn dochter toch gestuurd om u te zeggen dat u de huur niet bij mij moet brengen maar op mijn bankrekening storten?" Maar de huurder zei: "Er kunnen zoveel meisjes komen en zeggen dat ze de dochter van de eigenaar zijn. Hoe moet ik weten dat zij echt uw dochter is?"

Daarop zei de eigenaar: "Goed, als u mijn dochter niet gelooft, dan gelooft u mij ook niet. Misschien kunt u beter gaan zoeken naar een ander huis."

Er staat in de bijbel:
"Wie zegt: 'Ik geloof niet dat Jezus de Zoon van God is,' gelooft ook niet in God de Vader. Maar wie zegt: 'Ik geloof dat Jezus Gods Zoon is,' die is

ook één met God de Vader."
(Naar 1 Johannes 1:23)

Uit naam van de zoon

Er waren eens een vader en een zoon. Ze woonden in één huis en hielden veel van elkaar.

Op een dag moest de zoon naar een ver land om te studeren. Hij verliet z'n vader dus en ging weg. De vader bleef alleen achter en bracht zijn dagen eenzaam in het huis door. Hij dacht dikwijls aan zijn zoon.

Eens zat de vader binnen toen hij hoorde dat iemand hem riep. Hij ging naar buiten en zag een jongeman voor het huis staan. Deze vroeg hem: "Meneer, zou ik bij u in huis kunnen wonen? Ik heb geen onderdak. Misschien kunt u ook wat kleren voor me kopen en me onderwijs geven."

De oude man antwoordde: "Je bent mijn kind toch niet? Waarom zou ik je vanalles geven? Je hebt toch geen recht op mijn zorg. Ik ken je immers niet." De jongeman zei: "Zeker meneer, ik weet dat ik geen enkel recht heb. Maar ik ben uit naam van uw zoon gekomen. Wij zijn vrienden en hij heeft me hierheen gestuurd. Uw zoon heeft tegen me gezegd: "Ga maar naar mijn vader, en als je hem iets namens mij vraagt, dat geeft hij het je."

Hierop antwoordde de oude man: "Dan is het goed. Kom maar binnen. Je mag hier wonen en ik zal je geven wat je wilt."

Jezus zei tegen zijn volgelingen:
"Ik verzeker jullie, als jullie tot God de Vader bidden en hem iets vragen uit mijn naam, dan zal Hij het geven. Jullie hebben dit nog nooit gedaan. Vraag voortaan uit mijn naam, dan zullen jullie ontvangen, opdat jullie hart vol van vreugde worden

zal."
(Naar Johannes 6:23,24).

Vier soorten mensen

Ergens was eens een straat waar een heleboel huizen naast elkaar stonden. De mensen woonden er erg naar hun zin.

Op een dag waren er een stel kinderen afval aan het verbranden en er raakte een huis in brand. Door de wind vatte ook het volgende huis vlam. Men holde naar de telefoon, maar voordat de brandweer arriveerde, stonden er al vier huizen in brand. De brandweer kwam en bluste het vuur, zodat de overige huizen gespaard bleven. De mensen uit de vier verbrande huizen gingen bij hun familie logeren.

In die tijd leefde er een man in een ver land. Hij was schatrijk. Het was ook een hele goede man. Toen hij in de krant las wat er gebeurd was, kreeg hij medelijden. Hij schreef elk van de gezinnen een brief en deed er een cheque bij in. Zo kwam het dat die vier gezinnen elk een brief ontvingen en een cheque.

Toen het eerste gezinshoofd de brief zag, zei hij:

"Iemand haalt een grap met me uit. Ik ken niemand in dat verre land. Deze brief is vast niet voor mij." En hij gooide hem ongeopend weg.

Het tweede gezinshoofd opende de brief en las hem. Hij zei: "Dat is nog eens een goede man! Maar hij is geen landgenoot, en volgens mij kan ik met deze cheque hier toch geen geld ontvangen." En hij verscheurde alles.

Het derde gezinshoofd las de brief en liet de cheque aan zijn vrouw zien. Hij zei: "Wat vind ik dat aardig! Hij heeft zo'n fijne brief geschreven. Dat is zeker een heel goed mens." Hij borg de brief en de cheque zorgvuldig weg, maar zijn geld ging hij

nooit halen.

Het vierde gezinshoofd geloofde echt dat er iemand was die hem helpen wilde. Hij nam de cheque mee en verzilverde die en liet van dat geld een mooi huis bouwen. Hij schreef ook een brief terug waarin stond: "Ik heb uw brief ontvangen en ik dank u heel hartelijk. Ik heb weer een mooi huis laten bouwen." Zo woonde hij met veel plezier in zijn nieuwe huis. En door de korrespondentie werden die rijke man in dat verre land en hij goede vrienden.

Een poos later werden de omstandigheden in het land waar de vier huizen verbrand waren, erg slecht.

Toen schreef die rijke man in zijn brief: "Kom maar met je hele gezin bij mij wonen. Dit is een prachtig land en een schitterend huis. De straten zijn helemaal van goud en de huizen enzo zijn van goud en kristal." Toen ze dat lazen reisde het gezin naar die vriend. En daar leefden ze nog lang en gelukkig.

De mensen in de wereld zijn zoals deze vier soorten mensen. Kijk maar naar het eerste gezin. Ze weten dat God zijn woord gegeven heeft, maar ze willen het niet lezen.

De tweede soort mensen luisteren naar Gods woord en zeggen: "Heel mooi hoor, maar dat is niet voor ons. Wij hebben onze eigen godsdienst."

Het derde soort mensen zegt: "Ja, het woord van God is echt mooi, ik luister er graag naar." Maar ze doen niet wat Hij zegt. Er verandert niets in hun leven.

Alleen de mensen die doen wat dat vierde gezin deed, die door hun leven laten zien dat zij in God geloven en hem gehoorzamen, die ervaren geluk en vrede in hun leven, onder alle omstandigheden. En dit zijn ook de mensen die voor eeuwig in de prachtige hemel in vreugde bij God zullen leven.

Inhoud

Bhala Kaam	blz. 3	-	Goede werken	blz. 42
Baat soene	6	-	Gehoorzamen	44
Doei paraanie	8	-	Een echtpaar	43
Khaalie kamra	12	-	De lege kamer	45
Doei bietia	14	-	Twee dochters	46
Djanaawar log kaise			Hoe de dieren	
batj gail	17	-	gered werden	47
Naklie parosien	20	-	De verkeerde buurman	48
Kasoer ke khiessa	23	-	De afbetaalde schuld	49
Beta aai gail	28	-	De zoon kwam eraan	51
Be-bieswaasie ke				
bharaita	31	-	De ongelovige huurder	52
Betwa ke naam se	34	-	Uit naam van de zoon	53
Tjaar rakam manai	37	-	Vier soorten mensen	54